# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lukáše Hloucha v právní věci žalobce: **K. V.,** zastoupen Mgr. Igorem Žižkem, advokátem se sídlem Moskevská 697/72, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 1. 2022, č. j. 34 Az 6/2020-40,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

## Odůvodnění:

[1] Žalobce (stěžovatel) se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 1. 2022, č. j. 34 Az 6/2020-40, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ze dne 15. 1. 2020, č. j. OAM-495/ZA-ZA12-P10-2019, jímž žalovaný stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Ze správního spisu vyplývá, že dne 23. 5. 2019 stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 28. 5. 2019 stěžovatel k žádosti uvedl, že je ruské národnosti, má kazašskou státní příslušnost, je rozvedený, má jednoho syna, který žije v Biškeku se svou matkou. Stěžovatel rovněž sdělil, že nemá žádné zdravotní problémy. Vyznává křesťanské náboženské přesvědčení. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany, organizace ani nebyl politicky aktivní. Před opuštěním země původu žil v obci Korday (stěžovatel uvádí jako „Kordaň“). V roce 2019 přiletěl na základě turistického víza z Almaty přes Moskvu do Prahy. K důvodům, které ho vedly k podání žádosti, sdělil, že mu v Kazachstánu, kde měl „*malé podnikání*“, zločinci a policisté vyhrožují, neboť po něm chtějí peníze.

[3] Během pohovoru dne 28. 5. 2019 stěžovatel sdělil, že ve vesnici Korday obchodoval s oblečením, které nakupoval v Biškeku (v sousedním Kyrgyzstánu – pozn. NSS). Před deseti lety, hned jak začal podnikat, k němu začali chodit místní zločinci a vyděrači (znal je od vidění), kteří po něm každý měsíc chtěli peníze za to, že pracuje. Stěžovatel se několikrát obrátil na místní policii, ale ta s tím nic neudělala, naopak mu bylo oznámeno, aby nic „*nepsal*“, jinak najdou důvod, aby jej zavřeli. Stěžovatel uvedl, že byl několikrát

zadržen a zbit tak, aby to nebylo poznat. Před rokem musel stěžovatel všechno zboží, které mu zbylo, levně prodat. Dosud je mu vyhrožováno, že vyděračům dluží peníze; stěžovatel však žádné peníze nemá, proto vycestoval. Když stěžovatel těmto osobám platil, zhruba tři roky, neměl žádné problémy, avšak pouze do doby, než mu peníze došly. Problémy měly spočívat v tom, že mu vyděrači vyhrožovali, jezdili k němu domů, bili ho a brali mu cennosti. Tyto osoby jej navštěvovaly každý měsíc. Stěžovatel před nimi odjel do Kyrgyzstánu, kde jej však také našly, a musel si tak půjčovat peníze, aby mohl v klidu žít. Dle stěžovatele jsou všichni vyděrači mezi jednotlivými státy propojeni, proto jej našli i v Kyrgyzstánu. Naposledy mu vyděrači vyhrožovali asi měsíc před jeho odjezdem. Na policii se stěžovatel obrátil hned, když problémy s vyděrači začaly. Nejdříve mu policie řekla, že se to vyřeší, ale nic se nestalo. Stěžovatel podal druhé trestní oznámení, ale i to bylo bez výsledku. Poté se obrátil na státní zastupitelství, ale stále nikdo nic neudělal. Dle svých slov stěžovatel podal v letech 2009-2012 celkem tři trestní oznámení na policii a jednu stížnost na státní zastupitelství, oddělení v Korday.

[4] Všechny doklady k těmto skutečnostem má stěžovatel doma, neboť před svým odjezdem žil u kamarádů a domů se bál vrátit. Státní orgány jeho problém neřešily. Vyděrači dle stěžovatele věděli, že se stěžovatel obrátil na policii. Když kontaktoval policii i státní zastupitelství, řekli mu, že má počkat, přičemž naposledy byl na policii a státním zastupitelství před pěti lety. Dále již neviděl smysl v tom se na ně obracet, jelikož jednodušší bylo vyděračům platit. Stěžovatel uvedl, že půl roku po té, kdy byl na policii poprvé, byl policií na tři dny zadržen, aby byla zjištěna jeho totožnost, a také z důvodu údajného porušování veřejného pořádku. V Kazachstánu dle stěžovatele policie může určitou osobu zadržet a až následně zjišťovat její totožnost. Když policie stěžovatele po třech dnech propustila, sdělila mu, že zatím může jít. Policie stěžovateli neoznámila důvod zadržení, nicméně se tak stalo po té, co si stěžoval na státním zastupitelství. Dále stěžovatel vypověděl, že jej pětkrát nebo šestkrát v noci napadly tři osoby, kterým neviděl do obličeje. Poprvé se tak stalo po té, co podal první trestní oznámení a co byl zadržen v roce 2009, a naposledy asi před měsícem. Lékařskou pomoc nevyhledal, léčil se pouze doma. Stěžovatel se přestěhoval do Almaty, následně odjel do Kyrgyzstánu, ale i tam jej vyděrači našli. Stěžovatel dále dodal, že mu asi po třetím podaném trestním oznámení policie vyhrožovala. Asi před rokem se stěžovatel rozhodl, že Kazachstán opustí, přičemž důvodem bylo poslední zbití; už neměl sílu dále snášet toto jednání. K dotazu na rozpor v jeho výpovědi ohledně posledního zbití stěžovatel uvedl, že před měsícem si osoby, které ho vydíraly, přijely jen pro peníze a vyhrožovaly mu, nicméně jej nezbily. Při vycestování ani při vyřizování cestovních dokladů a víza neměl stěžovatel žádné problémy. Před svým odjezdem se však skrýval a čekal na vhodný okamžik k vycestování. V případě návratu do Kazachstánu se stěžovatel obává, že by jej uvedené osoby znovu začaly bít a vyhrožovaly by mu. Závěrem stěžovatel sdělil, že jiné potíže v zemi původu neměl a veškeré důvody, pro které vycestoval, již uvedl.

[5] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neshledal, že by důvody uvedené stěžovatelem ho opravňovaly k udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Dle žalovaného navíc vykazuje stěžovatelova výpověď značné logické rozpory a je tak nevěrohodná. Nebylo zjištěno, že by stěžovatelovo zadržení policií mělo být motivováno některým z azylově relevantních důvodů a že by tato událost měla jakékoliv závažné dopady do dalšího života stěžovatele. V uvedeném jednání nelze spatřovat nátlak státních orgánů takové intenzity, aby ho bylo možné podřadit pod definici pojmu pronásledování. Nebylo ani zjištěno žádné závažné cílené jednání vůči stěžovateli, které by ze své povahy

bylo možné považovat za mučení či nelidské zacházení. Stěžovatel měl proti vyhrožování soukromých osob využít dostupných prostředků ochrany v Kazachstánu.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu u Krajského soudu v Brně, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[7] Krajský soud nejprve konstatoval, že z výpovědi stěžovatele neplyne, že by uplatňoval některé z politických práv či svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stěžovatel za politickou aktivitu považuje „*lpění na dodržování právních norem vytvořených státem*“, což však nelze pod pojem uplatňování politických práv a svobod podřadit. V souvislosti s pojmem zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu krajský soud zdůraznil, že stěžovatel neuvedl, že by si např. stěžoval na postup policie u nadřízeného orgánu a že by byl právě za takové jednání pronásledován. Stěžovatel se sice na státní zastupitelství obracel, nicméně netvrdil, že by to bylo v souvislosti s nečinností místní policie. Skutečnost, že se stěžovatel na policii obrátil ve snaze nalézt ochranu před nezákonným jednáním soukromých osob, však projevem politického názoru není. Nelze ani tvrdit, že by stěžovatel v souvislosti s podáním trestního oznámení čelil negativním následkům, které by bylo možné považovat za pronásledování. To, že stěžovatele policie v roce 2009 na tři dny zadržela a pak mu jednou vyhrožovala, nedosahuje intenzity pronásledování. Z ničeho také neplyne, že by zadržení stěžovatele souviselo s podaným trestním oznámením. Krajský soud neshledal důvod, proč by policie, pokud by chtěla vůči stěžovateli vyvodit důsledky z podaného trestního oznámení, přistoupila k jeho zadržení až šest měsíců po tomto podání.

[8] Krajský soud konstatoval, že ze zprávy organizace Amnesty International z roku 2019, na kterou stěžovatel odkazoval, sice vyplývá, že v Kazachstánu dochází k porušování svobody projevu či shromažďování a že se objevují i případy špatného zacházení s podezřelými nebo vězněnými osobami, tyto informace o zemi původu však nijak nesouvisí s případem stěžovatele. Jeho problémy nebyly spojeny s uplatňováním jakýchkoli politických práv, naopak byly motivovány pouze finančním prospěchem příslušných osob, není proto důvod se domnívat, že by stěžovatel po návratu do Kazachstánu čelil pronásledování ze strany státních orgánů z azylově relevantních důvodů. Stejně tak z tvrzení stěžovatele nelze dovodit, že by jej státní orgány neochránily.

[9] Krajský soud dále konstatoval, že opakované napadení stěžovatele by v kontextu jeho dalších problémů se soukromými osobami mohlo být relevantní pouze z pohledu doplňkové ochrany. Vzhledem k tomu, že původcem jednání, jehož se stěžovatel obává, jsou soukromé osoby, musela by být splněna také podmínka, že příslušné státní orgány nejsou ochotny nebo schopny stěžovatele před tímto jednáním efektivně ochránit. Stěžovatel ovšem v tomto směru žádné konkrétní námitky nevznesl.

[10] Krajský soud se dále vyjádřil k věrohodnosti stěžovatelovy výpovědi a konstatoval, že stěžovatel staví svůj azylový příběh na tom, že byl v Kazachstánu dlouhodobě terčem finančně motivovaného vydírání a násilí, před kterým u příslušných státních orgánů nenalezl účinnou ochranu. Výpověď stěžovatele ohledně jeho problémů se soukromými osobami však obsahuje dle krajského soudu několik rozporů ohledně významných skutečností, na kterých svou žádost o mezinárodní ochranu staví. Stěžovatel například v jedné části své výpovědi tvrdil, že dokud během prvních tří let svého podnikání (2009 až 2012) vymahačům platil, žádné problémy neměl, nicméně zároveň uvedl, že jej poprvé napadli už v roce 2009. Trestní oznámení údajně také podával v letech 2009 až 2012, kdy

ovšem dle svých slov problémy neměl. Ve své odpovědi na první položenou otázku stěžovatel uvedl, že byl několikrát zadržen. Dále však uvedl pouze jediný případ zadržení. Krajský soud souhlasí i s tím, že je vysoce nepravděpodobné, že by zločinci působící v malém kazašském městě dokázali stěžovatele nalézt i v jiné části Kazachstánu či dokonce v jiném státě. Stěžovatel se v podané žalobě nesnažil tyto rozpory vysvětlit, pouze zcela obecně namítal, že žalovaný posoudil věrohodnost jeho výpovědi nesprávně. Dle krajského soudu tak stěžovatel neposkytl žalovanému dostatečně plausibilní tvrzení svědčící o tom, že mu v zemi původu hrozí vážná újma, vůči které nemá možnost nalézt účinnou ochranu. Závěrem krajský soud dodal, že si je vědom (tehdy) aktuálního vývoje situace v Kazachstánu souvisejícího s protesty ze začátku ledna 2022, stěžovatel však nedoložil, že by se jej tato situace jakkoliv týkala.

[11] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že krajský soud vycházel pouze z několika zpráv ohledně aktuální politické a bezpečnostní situace v Kazachstánu, přičemž nevzal v potaz, že bití a vyhrožování jako pomstu ze strany státu za to, že se domáhal dodržování zákonů, je třeba považovat za pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Za politickou aktivitu totiž lze pokládat i lpění na dodržování právních norem. Totéž platí i o jeho odůvodněném strachu z pronásledování pro zastávání politických názorů. Dle stěžovatele nelze objektivně doložit, jak požaduje krajský soud, že popsané problémy byly projevem cíleného jednání státních orgánů, přičemž i Amnesty International se o takových případech zmiňuje. Stěžovatel má za to, že krajský soud nesprávně vyhodnotil jeho výpověď jako nevěrohodnou pouze na základě několika nepodstatných přeřeknutí. Zdůraznil, že má odůvodněný strach z opětovného násilí a pronásledování po návratu do Kazachstánu.

[12] Stěžovatel opakovaně uváděl, že se obracel na státní orgány, které mu však místo poskytnutí ochrany začaly vyhrožovat, a policie jej bezdůvodně zadržovala, i přesto dospěl krajský soud k závěru, že není splněna podmínka, že příslušné státní orgány nejsou ochotny nebo schopny stěžovatele před jednáním soukromých osob účinně ochránit. Stěžovatel připomněl, že výslovně uváděl, že jej státní orgány zadržovaly a bily namísto prověřování jeho trestních oznámení.

[13] Stěžovatel dále uvádí, že se drží jedné dějové linie, jeho výpověď je konzistentní a dostatečně konkrétní, přičemž špatnou situaci v Kazachstánu doložil rovněž zprávou Amnesty International. Je sice pravdou, že stěžovatel nemůže předložit k dokazování diář ani policejní zprávu s uvedením data a času zadržení či s popisem fyzického násilí státních složek na něm, je však zřejmé, že když státní orgány namísto ochrany občanům vyhrožují, tak ti se místo zajišťování důkazů snaží ukrýt do bezpečí. Dle stěžovatele není rozdíl v tom, zda byl zadržen policií třikrát, nebo čtyřikrát či kdy se tyto události odehrály, zvláště když o těchto událostech stěžovatel hovoří již s časovým odstupem. Žalovaný i krajský soud postupovali přepjatě formalisticky, přičemž dle něj měli přihlédnout k § 2 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

[14] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že kasační námitky nejsou oprávněné a že své rozhodnutí i rozsudek krajského soudu považuje za správné a vydané v souladu s právními předpisy. Námitky obsažené v kasační stížnosti jsou dle žalovaného

nedůvodné a z velké části zcela totožné s námitkami uvedenými v žalobě, proto se jimi již zabýval krajský soud. Žalovaný dále uvádí, že v průběhu správního řízení byl skutkový stav věci zjištěn řádně a žádost stěžovatele byla posouzena důkladně na základě dostatečně aktuálních podkladů, nicméně nebyly shledány žádné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl, aby Nevyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně aby ji zamítl.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[18] Výklad zákonného pojmu *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[19] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[20] Podstatné v nyní posuzované věci je, že jak žalovaný, tak i krajský soud založili své závěry především na úvaze o nevěrohodnosti výpovědi stěžovatele. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že otázka hodnověrnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu je z hlediska rozhodování o jejím udělení ve většině případů zcela zásadní. Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že závěr o tom, že azylový příběh žadatele či jeho část jsou nevěrohodné, by měl vycházet z důsledného přezkoumání hodnověrnosti této výpovědi ve světle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě

shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice). Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu atd. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, publ. pod č. 3279/2015 Sb. NSS, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019-41, či ze dne 26. 8. 2022, č. j. 5 Azs 153/2020-63, publ. pod č. 4399/2022 Sb. NSS).

[21] V této souvislosti lze souhlasit s krajským soudem, že jakkoliv mohl žalovaný hodnotit zmiňovaná hlediska hodnověrnosti výpovědi stěžovatele precizněji, je pravdou, že žalovaný, (stejně jako následně krajský soud) poukázal především na vnitřní nekonzistentnost výpovědi stěžovatele, tedy na nikoliv marginální, ale naopak zásadní rozpory mezi jednotlivými tvrzeními stěžovatele v rámci pohovoru ve správním řízení.

[22] Nejvyšší správní soud za takový zásadní rozpor považuje především to, že stěžovatel v rámci své výpovědi nejprve uvedl, že ihned poté, co začal podnikat (v roce 2009), za ním začali chodit místní vyděrači, přičemž s nimi dle svých slov neměl problémy, dokud jim platil, což trvalo asi 3 roky, než mu došly peníze, následně však stěžovatel vypověděl, že ihned, jakmile začaly problémy s vyděrači, se v roce 2009 obrátil na policii, což měl opakovaně činit až do roku 2012, přičemž poprvé měl být napaden už v roce 2009, kdy měl podat trestní oznámení na policii. Naposled uvedené je tak v příkrém rozporu s jeho původním tvrzením, že od roku 2009 do roku 2012 s vyděrači žádné problémy, vzhledem k tomu, že jim platil výpalné, neměl. Stěžovatel rovněž nejprve uvedl, že byl naposledy napaden asi před měsícem (měsíc před konáním pohovoru dne 28. 5. 2019), následně však zmínil, že se rozhodl k odchodu z Kazachstánu po té, co byl naposledy zbit, k čemuž však mělo dojít již rok před konáním pohovoru. Na dotaz pracovníka žalovaného ohledně rozporu v těchto tvrzeních potom stěžovatel odpověděl, že před měsícem mu jen vyhrožovali, ale nezbili ho, čímž tedy své předchozí tvrzení (o pouze měsíc staré události) bez bližšího vysvětlení popřel.

[23] Stěžovatel měl možnost rozpory ve výpovědích vysvětlit v žalobě nebo následně v kasační stížnosti, žádné hodnověrné vysvětlení však nenabídl, pouze konstatoval, že není rozhodné, kdy a kolikrát se jím tvrzené události odehrály, zvláště za situace, kdy o nich hovořil s časovým odstupem. S tím však nelze souhlasit, neboť zjevně nejde o případ, kdy se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie tak, aby bylo možné jeho výpověď i přes drobné nesrovnalosti, jež mohou být skutečně zapříčiněny časovým odstupem, případně určitým zkreslením či nedorozuměním v rámci tlumočení pohovoru, označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008-83, na který rovněž stěžovatel poukazuje). Jak již bylo vysvětleno, výpověď stěžovatele neobsahuje pouze drobné nesrovnalosti, ale naopak zcela zásadní rozpory, které nedokonalostí lidské paměti či jinými běžnými okolnostmi provádění pohovorů s žadateli o mezinárodní ochranu vysvětlit nelze a stěžovatel také žádné konkrétní vysvětlení nenabízí.

[24] Aniž by se tedy Nejvyšší správní soud nutně ztotožňoval s některými dílčími argumenty žalovaného či krajského soudu při hodnocení jednotlivých aspektů výpovědi stěžovatele, souhlasí, vzhledem k popsaným zásadním nesrovnalostem, s jejich celkovým závěrem o nehodnověrnosti azylového příběhu stěžovatele jako celku. Vzhledem k tomuto závěru již není třeba, aby Nejvyšší správní soud posuzoval přijatelnost kasační stížnosti ve světle v ní uplatněných námitek vztahujících se k dalším otázkám, neboť za situace, kdy byla hodnověrnost vylíčeného azylového příběhu stěžovatele zpochybněna jako celek, nemá smysl se zabývat hypotetickou otázkou, zda by v případě, pokud by se o hodnověrnou výpověď jednalo, byly splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[25] S ohledem na uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikaturní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[26] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

**Poučení:**
Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. března 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu